

Arrest

nr. 41 497 van 9 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 januari 2008 (bijlage 26 van 25 januari 2008) en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 25 januari 2008. Op 23 september 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 20 531 van 16 december 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd. Verzoekers cassatieberoep bij de Raad van State werd bij beschikking nr. 3 966 op 4 februari 2009 niet toelaatbaar verklaard.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 2 maart 2009. Op 27 maart 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.3. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in op 30 maart 2009. Op 8 april 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.4. Verzoeker diende een vierde asielaanvraag in op 14 april 2009. Op 21 april 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.5. Verzoeker diende een vijfde asielaanvraag in op 27 april 2009.

1.6. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 september 2009.

1.7. Op 24 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 december 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in de stad Kabul, maar elf jaar woonachtig te zijn geweest in Iran. U zegt geboren te zijn op de 4de of 5de van de tiende maand 1369 (komt ongeveer overeen met 26 december 1990) en dus minderjarig te zijn. U bent Tadzjiek van etnische origine en een sjiietische moslim. U verklaart dat u, uw ouders en één broer in de winter van vorig jaar zijn teruggekeerd naar Kabul, A. (...) S. (...), omdat de verblijfsvergunning van uw vader in Iran niet meer werd verlengd. In Kabul aangekomen kreeg uw vader het al snel opnieuw aan de stok met zijn neven. Problemen met deze neven waren er de oorzaak van dat uw familie ongeveer twaalf jaar geleden naar Iran was gevlucht. Uw vader en uw neven waren verwikkeld in een bloedvete. Zijn neven zouden twee broers van uw vader hebben vermoord alsook een andere neef, S. (...). Ze zouden uw vader onterecht hebben beschuldigd van de moord op S. (...). Een eigendomsconflict lag aan de basis van deze vete, maar er zouden ook politieke meningsverschillen zijn geweest. Vóór zijn vertrek naar Iran was uw vader actief voor "Harakat". In Iran werkte hij samen met de "Etela'aat" (inlichtingendienst) en werd hij door zijn neven verklikt en beticht van spionage voor Amerika. Uw neven behoorden tot een andere groep van "Mujaheddin", hebben vervolgens samengewerkt met de Taliban en zijn nu actief voor commandanten van de "nieuwe regering". Na jullie terugkeer naar Afghanistan hebben de neven van uw vader hem meermaals gevraagd om met hen samen te werken, maar hij bleef dit weigeren. Op hun aandringen had uw vader gezegd dat, indien ze hem opnieuw zouden lastig vallen, hij naar de politie zou stappen en hen over hun verleden zou informeren. Vervolgens vielen er op een avond gewapende mannen jullie huis binnen. Ze maakten ruzie met uw vader en broer en hierop bent u op de vlucht geslagen naar het huis van de vriend van uw vader. Deze is 's nachts nog naar het ouderlijk huis gaan kijken maar trof het leeg aan. Sindsdien is elk spoor van uw ouders en broer bijster. De vriend is dan naar de politie gestapt, maar daar zeiden ze dat jullie een bewijs moesten hebben want dat ze moeilijk op zoek kunnen gaan naar onbekenden. U zou in de vijfde maand (juli-augustus) zijn vertrokken en was een aantal maanden onderweg tot België waar u op 25 januari 2008 een asielaanvraag indiende. U legt een gefaxte kopie van een "taskara" (Afghaans identiteitsbewijs) neer, die u vanuit Teheran werd toegestuurd door de vriend van uw vader. Het Commissariaat-generaal nam op 25 september 2008 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 16 december 2008 en op 4 februari 2009 werd uw beroep door de Raad van State verworpen. Op 2 maart 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaart dat een zekere S. (...) door de Afghaanse Geheime Dienst aangehouden werd bij uw ouderlijk huis nadat hij daar documenten voor u trachtte te bemachtigen en dat de familie van S. (...) u vertelde dat uw leven nog in gevaar was in Afghanistan. Deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 maart 2009 niet in overweging genomen. Vervolgens diende u op 30 maart 2009 een derde asielaanvraag in, die op 08 april 2009 niet in overweging werd genomen. U verklaart tijdens deze asielaanvraag dat u op documenten van uw neef A. (...) wacht die een ambassadeur is voor Afghanistan in Iran. Tijdens uw vierde asielaanvraag op 14 april 2009 verklaart u dat u nog geen documenten heeft ontvangen, maar dat deze u na uw contact met uw familie in Afghanistan zouden worden opgestuurd. Deze asielaanvraag werd op 21 april 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. Tenslotte diende u op 27 april 2009 een vijfde asielaanvraag in en u legt hierbij nieuwe documenten voor. Het betreft drie lidkaarten van

Harakat Islami, een schooldocument en een document van uw broers werk bij de Iraanse rechtbank. U zou ook vernomen hebben dat uw vader, moeder en broer gedood zijn.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op 25 september 2008 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omwille van het feit **dat uw asielrelaas niet als geloofwaardig kon worden beschouwd**. De authenticiteit van de nu door u neergelegde documenten en de geloofwaardigheid van uw bijkomende verklaringen dienen dus gezien te worden tegen de achtergrond van uw eerdere verklaringen en de beoordeling daarvan.*

Dient hieromtrent te worden opgemerkt dat de door u afgelegde verklaringen en de door u neergelegde documenten in kader van uw vijfde asielaanvraag niet bij machte zijn de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen. In kader van uw vijfde asielprocedure blijft u bij uw verklaringen zoals afgelegd in kader van uw eerste asielaanvraag. Ook in deze vijfde asielaanvraag verklaart u opnieuw niet te weten voor welke partij de neven van uw vader actief waren vóór de Taliban, noch wat hun specifieke activiteiten voor de regering waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U verklaart zeker te weten dat ze voor de regering werkten, maar u weet niet wat ze precies voor de regering deden (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Anderzijds verklaart u dat ze tegen de regering van Karzai waren en dat ze niet wilden dat iemand die regering zou steunen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U slaagt er echter opnieuw niet in deze activiteiten te concretiseren.

Wat de tijdens uw vijfde asielaanvraag neergelegde lidkaarten van Harakat Islami betreft en uw verklaring dat u sinds uw terugkeer naar Afghanistan politiek actief was (zie gehoorverslag CGVS, p. 2), dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste asielaanvraag nooit verklaarde dat u of uw broer lid waren van Harakat Islami, noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch op het CGVS. U hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u dit misschien vergat aan te geven (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Dit is geen afdoende verklaring aangezien u zowel voor DVZ als op het CGVS tijdens uw eerste asielaanvraag reeds expliciet gevraagd werd naar uw politieke activiteiten en u dit gegeven nu plots aanhaalt als zijnde een element waarop u uw vijfde asielaanvraag steunt. Bovendien dient wat deze lidkaarten betreft te worden opgemerkt dat documenten enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Meer nog, tijdens uw vijfde asielaanvraag dient weliswaar vastgesteld te worden dat u de namen van de leiders van Harakat kent, doch u gevraagd naar hun functies in de regering tijdens uw verblijf aldaar of in de regering Karzai, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Nochtans, was Anwari eerst minister en later achtereenvolgens gouverneur van Kaboel en Herat, hij is nu nog steeds gouverneur van Herat. Said Ali Jawid is ook Minister van Vervoer geweest tijdens de interim-regering. Deze leiders van Harakat hebben of hadden dus een duidelijke functie in de regering Karzai. Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd bij het administratief dossier gevoegd. Deze vaststelling, in combinatie met de vaststelling dat u zich niets meer meent te kunnen herinneren met betrekking tot het leven in Kaboel gedurende de tien maanden dat u er zou zijn teruggekeerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), versterkt het beslissingsargument opgesteld in uw eerste asielaanvraag, namelijk het feit dat u nooit naar Afghanistan bent teruggekeerd. De brief die u na het gehoor op het CGVS liet toekomen (dd. 21/09/2009) en waarin u uw gebrek aan kennis hieromtrent probeerde te verklaren doet geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. In deze brief stelt u de vraag naar gebeurtenissen in de periode na uw terugkeer naar Kabul niet te hebben begrepen. Lezing van het gehoorverslag wijst echter uit dat er omtrent deze vraag geen misverstand kan zijn ontstaan daar er u op alle mogelijke manieren hiernaar werd gevraagd en u telkenmale stelde het zich niet te herinneren (zie gehoorverslag CGVS, p. 5).

Pas tijdens uw vijfde asielaanvraag legt u een medisch document naar voren. In het medische document, opgesteld door Dr. Ellen Stoffelen, arts- en gespreksbegeleider, wordt verwezen naar een "beeld van symptomen na een trauma". Uw psychologische toestand is echter geen voldoende verschoningsgrond om uw gebrekkige kennis over Afghanistan te verklaren. Immers, uit uw gehoren voor DVZ en op het CGVS, blijkt dat u duidelijke verklaringen heeft afgelegd en dat u vele vragen 'goed kon beantwoorden'. Evenzo kunt u overweg met data en geeft u een juiste chronologie weer van feiten. Wanneer u echter gevraagd wordt naar de situatie in Kaboel in die tijd, verklaart u dat u zich dat niet meer kunt herinneren omdat u hoofdpijn heeft. Daarnaast kan geen causaal verband worden aangetoond tussen uw gezondheidstoestand en het feit dat u vóór uw vijfde asielaanvraag nooit

eerder verklaarde politiek actief te zijn. Tenslotte geeft het medische document geen objectieve onderzoeken weer rond eventuele geheugenproblemen. Wat de kaart betreft dat uw broer als gedeputeerde van de Afghaanse gemeenschap in Iran aan de Loya Jirga participeerde in 1382 (2003), dient te worden opgemerkt dat deze deelname van uw broer aan de Loya Jirga niet wordt betwijfeld, maar dat dit eens te meer bevestigt dat uw familie een goede positie had in Iran, zoals ook reeds door de RVV werd aangegeven. Dit wordt ook bevestigd door uw verklaringen dat uw neef A. (...) een ambassadeur is voor Afghanistan in Iran. Wat de door u neergelegde documenten betreft, dient wel te worden opgemerkt dat uw verklaringen ook hieromtrent niet consistent zijn. Zo verklaart u tijdens uw tweede asielaanvraag voor DVZ dat S. (...) werd opgepakt toen hij bij u thuis documenten ging ophalen (DVZ, 27/03/2009, vraag 36), terwijl u tijdens uw vijfde asielaanvraag dan weer verklaart dat al uw documenten in het huis van uw vaders vriend lagen omdat uw vader ze niet thuis kon bewaren 'omwille van de situatie'. U hierop gewezen kunt slechts stellen bij DVZ ook het huis van de vriend van uw vader te hebben bedoeld (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Deze uitleg kan niet overtuigen daar u zeer expliciet en 'duidelijk' was in uw eerdere verklaringen.

Rekening houdend met het feit dat, en zoals reeds tijdens uw eerste asielaanvraag en hierboven aangetoond, ernstige twijfels dienen te worden geformuleerd betreffende de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, is het CGVS in de onmogelijkheid om zich een beeld te vormen van uw verblijfplaatsen de laatste jaren voor uw vertrek, de beweegredenen van dat vertrek, van een eventueel verblijfsrechtelijk voordeel en/of mogelijk staatsburgerschap dat u in een derde land mogelijk geniet. Bijgevolg wordt u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De door u neergelegde "taskara", de kopies van de taskara van uw broer en van uw vader kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen gezien het een loutere aanduiding betreft van uw identiteit en van uw Afghaanse origine, wat hier niet onmiddellijk ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en een manifeste appreciatiefout, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk gevaar loopt in Afghanistan en hij het slachtoffer vreest te worden van een afrekening door de neven van zijn vader omwille van een jarenlange bloedvete en politieke meningsverschillen, en dat hij daarbij niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten. Verzoeker onderneemt verder een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en besluit dat er geen ernstige reden bestaat om hem het voordeel van de twijfel niet te verlenen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, poneert verzoeker dat zijn leven in Afghanistan in gevaar is als gevolg van het willekeurig geweld gelet op het binnenlands gewapend conflict dat op heden nog steeds gaande is.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, stelt verzoeker dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar zijn met het door het Commissariaat-generaal genomen besluit.

2.4. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren, is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent, kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers huidige asielaanvraag verworpen omdat (i) de door hem afgelegde verklaringen en documenten in het kader van zijn vijfde asielaanvraag niet bij machte zijn de eerder gemaakte appreciatie in zijn dossier om te buigen, met name dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, (ii) hij bij zijn verklaringen van zijn eerste asielaanvraag blijft, doch nog steeds niet weet voor welke partij de neven van zijn vader actief waren vóór de Taliban en welke activiteiten ze voor de regering deden, (iii) hij tijdens zijn eerste asielaanvraag op geen enkel moment melding maakte van het lidmaatschap bij Harakat-Islami van zijn broer of hemzelf, (iv) de aangebrachte lidkaarten slechts bewijswaarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in casu niet het geval is, (v) hij wel de namen van de leiders van Harakat kent, doch niet weet welke functies ze in de regering tijdens zijn verblijf aldaar of in de regering Karzai, uitoefen(d)en, (vi) hij zich niets meer meent te kunnen herinneren met betrekking tot het leven in Kabul gedurende de tien maanden dat hij er zou zijn teruggekeerd, (vii) de brief die hij na het gehoor op het Commissariaat-generaal liet toekomen waarin staat dat hij de vraag over de periode na zijn terugkeer naar Kabul niet begrepen had, geen afbreuk doet aan het feit dat hij niets meer over Kabul na zijn terugkeer kan vertellen, (viii) het medische document en zijn psychologische toestand geen voldoende verschoningsgrond zijn om zijn gebrekkige kennis over Afghanistan te verklaren, er bovendien geen causaal verband kan worden aangetoond tussen zijn gezondheidstoestand en het feit dat hij vóór zijn vijfde asielaanvraag nooit eerder verklaarde politiek actief te zijn en er geen objectieve onderzoeken weergegeven zijn omtrent zijn eventuele geheugenproblemen, (ix) de kaart over de deelname van zijn broer als gedeputeerde van de Afghaanse gemeenschap in Iran aan de Loya Jirga, de goede positie van verzoekers familie in Iran bevestigt, (x) zijn verklaringen over de plaats waar de door hem neergelegde documenten zich in Afghanistan bevonden, ook niet consistent zijn, (xi) de Commissaris-generaal, gelet op bovenstaande motieven, zich in de onmogelijkheid bevindt om zich een beeld te vormen van verzoekers verblijfplaatsen de laatste jaren voor zijn vertrek, de beweegredenen van dat vertrek, een eventueel verblijfsrechtelijk voordeel en/of mogelijk staatsburgerschap dat hij in een derde land geniet, en (xii) de neergelegde taskara en kopies van de taskara van zijn broer en vader bovenstaande conclusies niet kunnen wijzigen.

2.6. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.7. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers eerste asielaanvraag steunde op de vrees voor vervolging vanwege de neven van zijn vader omwille van een politiek gekleurd grondconflict en dat zijn asielaanvraag geweigerd werd omdat zijn relaas ongeloofwaardig werd bevonden. In beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal van 23 september 2008, werd verzoeker opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd bij arrest nr. 20 531 van 16 december 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers cassatieberoep bij de Raad van State werd bij beschikking nr. 3 966 op 4 februari 2009 niet toelaatbaar verklaard. Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen, stelt de Raad vast dat uit de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat (i) verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de onduidelijke en incoherente verklaringen tijdens het gehoor en zijn jeugdige leeftijd geen geldige verschoningsgrond voor diens gebrekkige kennis over de activiteiten van zijn vader is aangezien deze tot de kern van zijn voorgehouden vrees voor vervolging behoren, (ii) verzoekers argumenten niet volstaan om zijn gebrekkige kennis over Afghanistan te verschonem vermits hij in Iran in een Afghaanse gemeenschap leefde en de gegevens die hij wel wist, onvoldoende zijn om een recent verblijf in Afghanistan aannemelijk te maken, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de ware toedracht van zijn vertrek uit Afghanistan waardoor het onmogelijk is de werkelijke feiten en verblijfplaatsen van verzoeker te achterhalen, (iv) opeenvolgende inconsistenties en verzoekers gebrekkige medewerking niet toelaten geloof te hechten aan de door verzoeker bij de Commissaris-generaal geschetste levensloop, meer bepaald aan zijn verblijf in Afghanistan in de winter

van 2007/2008, (v) hierdoor de Raad in de onmogelijkheid wordt gesteld om zich een beeld te vormen van verzoekers verblijfplaatsen de laatste jaren voor zijn vertrek, de beweegredenen van dat vertrek, van een eventueel verblijfsrechtelijk voordeel en/of mogelijk staatsburgerschap dat verzoeker in een derde land mogelijk geniet, en (vi) dat zelfs wanneer verzoeker afkomstig zou zijn van Afghanistan, Kabul-stad niet voorkomt op de UNHCR lijst van onveilige gebieden waar er een situatie van veralgemeend en blind geweld heerst, waardoor verzoeker geen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming. Verzoekers tweede, derde en vierde asielaanvraag werden afgesloten met een beslissing tot weigering tot in overwegingname. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn vorige asielaanvragen uitgeput en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van de vijfde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot zijn eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen. De bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de vijfde asielaanvraag nieuw aangehaalde elementen. Hierbij dient te worden benadrukt dat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt op het tijdstip van zijn beslissing, zowel de Commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alle objectieve gegevens kunnen nagaan die zij nodig achten om een beslissing te kunnen nemen. Er kan rekening gehouden worden met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij een vroegere asielaanvraag. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan mede op basis van gegevens die in het kader van de eerdere asielaanvragen bekend waren. Thans beroept verzoeker zich op dezelfde elementen dan zijn vorige asielaanvragen en voert hij bijkomend aan dat hij zelf ook politiek actief was na zijn terugkeer naar Afghanistan, hij vernomen heeft dat zijn vader, moeder en broer gedood zijn en wijst hij op het willekeurig geweld in Afghanistan ten gevolge van het gewapend binnenlands conflict. Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker drie lidkaarten van Harakat Islami, een schooldocument en een document van het werk van zijn broer bij de Iraanse rechtbank neer.

2.8. Waar verzoeker niet alleen voorhoudt dat hij wel degelijk goed weet voor welke partij de neven van zijn vader actief waren vóór de Taliban alsook wat hun activiteiten voor de regering waren, maar dat hij te bang was om daarover te spreken, en hij ook toegeeft dat hij pas voor het eerst in het kader van zijn vijfde asielaanvraag verklaarde dat ook hijzelf lid was geweest van de Harakat partij omdat hij in het verleden bang was hierover verklaringen af te leggen, merkt de Raad op dat zijn voorgehouden angst geen aanvaardbare reden is voor het niet vermelden van deze elementen. Immers, van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Bovendien mag van verzoeker als asielzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een volledig en waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

Waar verzoeker ook beweert dat hij in het kader van zijn eerdere verhoren wel degelijk had verteld dat zijn vader en zijn broer politiek actief waren, merkt de Raad op dat dit niet strookt met de elementen van het administratief dossier waaruit blijkt dat hij enkel verklaarde dat zijn vader politiek actief was en hij met geen woord repte over zijn eigen activisme of dat van zijn broer. De vaststelling dat verzoeker het politiek activisme van zijn broer en zichzelf thans pas aanhaalt, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Deze vaststelling wordt overigens bevestigd door de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn van de functies van de leiders van de Harakat, hetgeen door verzoeker in het verzoekschrift louter ontkend doch niet weerlegd wordt. Gelet op het feit dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is, kan er dan ook geen bewijswaarde worden toegekend aan de door verzoeker neergelegde lidkaarten van Harakat Islami. Voorts merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen naar aanleiding van zijn vijfde asielaanvraag, afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 juli 2007 en bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 augustus 2009, niet in het minst overeenkomen met het relaas dat hij gaf aan zijn arts tijdens zijn eerste begeleiding (rapport begeleiding van 25 januari 2010 van Dr. E. Stoffelen). Ter terechtzitting werd verzoeker daarop gewezen en werd hij uitgenodigd om een verklaring te bieden voor deze discrepantie in zijn relazen. Verzoeker houdt zich ter terechtzitting aan zijn relaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing en stelt dat het aan de arts

gegeven relaas persoonlijk is. Zo begrip kan worden opgebracht voor het feit dat bepaalde gebeurtenissen traumatiserend zijn en moeilijk verteld kunnen worden, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker de nodige medewerking wordt verwacht en dat hij, uitgenodigd om zijn relaas te doen, dit naar waarheid probeert uiteen te zetten. Zelfs al durfde verzoeker zijn, aan de arts vertelde, relaas aanvankelijk niet weergeven tijdens de interviews op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, mag verwacht worden dat hij dit minstens zou hebben gedaan tijdens zijn gehoor naar aanleiding van zijn vijfde asielaanvraag, temeer hij zijn relaas op dat moment reeds had meegedeeld aan zijn arts-begeleider en hij tijdens het gehoor van 18 augustus 2009 bij het Commissariaat-generaal voor vluchteling en de staatlozen bijgestaan werd door zijn advocaat en een vertrouwenspersoon die hij zelf in mei 2009 had gecontacteerd.

Aangaande de overige documenten die vanuit Afghanistan werden opgestuurd, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn tweede asielaanvraag verklaarde dat een vriend S. werd opgepakt toen hij bij verzoeker thuis documenten ging ophalen (2^e AA, DVZ, vraag 36) terwijl hij in het kader van zijn vijfde asielaanvraag verklaarde dat al zijn documenten in het huis van een vriend van verzoekers vader lagen omwille van de situatie (5^e AA, CGVS, p. 3). Hij trachtte deze tegenstrijdigheid tijdens het gehoor te verschonen door te stellen dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag ook het huis van de vriend van zijn vader bedoelde. Waar verzoeker omtrent zijn documenten thans in zijn verzoekschrift nog een andere weergave van de feiten geeft, met name dat hij tijdens het gehoor verteld had dat hij S. naar zijn huis gestuurd had om te informeren naar zijn ouders en niet om documenten te gaan halen, is de Raad dan ook van oordeel dat er niet in het minst geloof kan worden gehecht aan de manier waarop verzoeker in het bezit raakte van de voorgelegde documenten.

Met betrekking tot verzoekers beperkte kennis over Kabul/Afghanistan na zijn terugkeer uit Iran, stelt de Raad vast dat verzoeker, net zoals in zijn brief die hij na het gehoor op het Commissariaat-generaal opstuurde, opnieuw poneert de vraag tijdens het gehoor niet goed te hebben begrepen. De Commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing reeds op dat uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat er omtrent de vraag over de gebeurtenissen in Afghanistan na zijn terugkeer, geen misverstand kan ontstaan zijn aangezien er hem op alle mogelijke manieren naar gevraagd werd en hij telkens stelde het zich niet te herinneren. Het verweer dat hij, gezien de onveilige situatie, zelden buitenshuis ging, neemt niet weg dat verzoeker op de hoogte moet geweest zijn van de gebeurtenissen aldaar en de vaststelling dat hij geen voorbeelden van incidenten kan weergeven, bevestigt dan ook hetgeen reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd gesteld, met name dat hij niet naar Afghanistan is teruggekeerd.

Waar verzoeker tenslotte verwijst naar zijn psychische problemen en de stress waarmee hij te kampen had tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, merkt de Raad op dat de Commissaris-generaal terecht in zijn bestreden beslissing stelde dat zijn psychologische toestand geen voldoende verschoningsgrond is om zijn gebrekkige kennis over Afghanistan te verklaren. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een medisch rapport waaruit blijkt dat hij aan een posttraumatische stressstoornis lijdt. De Raad stelt dienaangaande vast dat naar aanleiding van de verschillende gehoren in het kader van zijn vorige asielaanvragen nooit enige opmerking werd gemaakt over psychische problemen, hij tijdens het gehoor in het kader van zijn vijfde asielaanvraag bijgestaan werd door een, door hem gekozen, vertrouwenspersoon, en dat uit de lezing van het gehoor vastgesteld kan worden dat verzoeker wel in staat was om gedetailleerde antwoorden te geven op verschillende vragen, doch dat hij slechts met betrekking tot de vragen over zijn recent verblijf in Afghanistan stelde dat hij zich niets meer herinnerde. Derhalve kan terecht besloten worden dat er geen causaal verband aangetoond wordt tussen zijn gezondheidstoestand en het feit dat hij vóór zijn vijfde asielaanvraag nooit eerder verklaarde politiek actief te zijn. De Raad merkt volledigheidshalve ook op dat een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, doch dat dit niet in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij een correct antwoord kan formuleren op bepaalde algemene kennisvragen aangaande zijn voorgehouden regio van afkomst. Het begeleidend schrijven van 25 januari 2010 van zijn vertrouwenspersoon D. L. doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk zodat de Raad dan ook niet ingaat op verzoekers verzoek zijn dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal opdat hij zijn relaas opnieuw zou kunnen uiteenzetten onder begeleiding van de 'psy-supportercel'.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.10. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan bijgevolg, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand van het land van herkomst volstaan maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 29 november 2007, nr. 177 396). Doordat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij en zijn familieleden terugkeerden naar Afghanistan – volgens zijn verklaringen zou de familie omstreeks 1996/1997 Afghanistan ontvlucht zijn en zich gevestigd hebben in Iran, waar zijn broer nog altijd tewerkgesteld zou zijn - maakt hij aldus zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. De Raad merkt op dat bij een jarenlang verblijf in het buitenland niet valt uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land een verblijfsrechtelijk voordeel geniet of zelfs het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming zou wegvallen.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord en tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij kon zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Dari taal machtig is. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.12. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS